

Divendres, 14 de febrer de 2020

Magnífica acollida de la Camerata Penedès

La presentació en societat de la Camerata Penedès com a orquestra resident de l'Auditori Municipal de Vilafranca va ser tot un èxit. Es pot dir que la relació entre la jove formació musical i el qui, a partir d'ara, serà el seu públic habitual no podia començar millor: d'una banda, un auditori municipal ple, i, de l'altra, una orquestra que, a desgrat de la joventut dels seus components, tots ells música professionals i integrants d'altres formacions orquestrals, tene prou talent i virtuosisme per acarar els repertoris més complicats. Si a tot això se suma la il·lusió i l'ambició de consolidar-se com a una formació estable en el panorama musical català, tindrem tots els elements necessaris que auguren una bona trajectòria per a la Camerata Penedès. De moment, diumenge passat, van fer un primer pas ben ferm.

Sense concessions

D'entrada, Camerata Penedès es pot dir que no va fer concessions, sinó que va programar un concert amb dues obres – Il pianto d'Arianna i La battaglia – de dos autors – Pietro Antonio Locatelli i Heinrich Biber, respectivament –

pràcticament desconeguts del gran públic, ambdues obres de gran dificultat tècnica. Tota una declaració d'intencions, doncs, pel que fa al nivell d'exigència i d'exquisidesa musical que la flamant formació vol oferir. El pianto d'Arianna, una obra escrita al segle XVIII basada en la llegenda de la fugida d'Ariadna des de Creta i el seu abandonament a l'illa de Naxos per part de Tesseu, és una obra que, a desgrat de la seva brevetat – tot just treze minuts-, consta de deu moviments que van aprofundint en la tragèdia mitjançant una mena de diàleg entre el violí solista i la resta de l'orquestra que posa a prova les excel·lències tècniques dels músics. Per la seva banda, La battaglia, una peça del segle XVII però amb una sonoritat plenament actual, és una composició que combina el desori carnavalesc – i els excessos etílics – amb el drama bèl·lic. Es tracta, doncs, d'una peça que conjuga la tragèdia, l'alegria – espectacular el número en el qual els músics subratllen amb un enèrgic cop de peu el ritme de la música – i l'absurd, concretament quan els músics, talment com si anessin beguts es posen a tocar fent dissonàncies. L'obra es va interpretar acompanyada d'uns textos molt breus que, entre moviment i moviment avana declamant el seu autor, el musicòleg David Puertas. Ell va ser l'encarregat de presentar, amb amenitat i humor, cada peça a l'auditori.

Apoteosi final

Com a culminació de la vetllada, Camerata Penedès, Polifònica de Vilafranca i els solistes Ulricke Haller (soprano), Mariona Llobera (mezzosoprano que va substituir per indesposició Marta Cordoní), Jorge Juan Morata (tenor) i Germán de la Riva (baix) – als quals es va sumar la cantaire de la Polifònica Sira Ponsa, que va intervenir en un passatge de l'obra – van interpretar el Magnificat de Johann Sebastian Bach a les ordres del director Josep Prats. Es tracta d'una de les grans obres vocals del geni alemany que resulta tan agrada d'escoltar com difícil de cantar per als membres del cor i, sobretot, per als solistes. Un autèntic regal per a l'oïda que arriba al seu zenit amb el Gloria, un final apoteòsic que la Polifònica de Vilafranca va rematar de manera espectacular. El públic va agrair la bona

feina feta amb una perllongada ovació a la qual van correspondre els intèrprets oferint de propina el primer moviment de l'obra.

Autor: Jordi Romeu

Fotografia: Fèlix Miró